

# „SUHO LISTJE IN TRHLE VEJE ODPADEJO!“

*Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!*

**VIRUS CORONA, KAR VZTRAJA.** Kaj takega se še ni zgodilo. Droben virus je tako rekoč ustavil življenje na planetu. Življenje vedno najde svojo pot in tako se človeško življenje na zemlji počasi obnavlja. Kljub vsem napovedim in željam po novem začetku in normalnosti, nas nenehno spremljajo previdnost, maske, varnostna razdalja in najnovejša obvestila o Corona virusu na mobilnem telefonu. Nenehnim vprašanjem navkljub: „*Smo se iz tega že kaj naučili?*“ so odgovori še vedno nejasni.

**Postavlja se vprašanje** verodostojnosti današnjih napovedovalcev prihodnosti. Vprašajmo se, katere napovedi glede Corona virusa, so se izkazale za zanesljive in predstavljajo verodostojne smernice za ponovni zagon družbenega življenja? Doslej so bile usodnega pomena organizacijske zmožnosti zdravstva in modre odločitve politike. Na njih bo veliko slonelo tudi v prihodnje. Zlasti od katoliške, pa tudi od drugih Cerkva in verstev, mnogi pričakujejo jasnih smernic za življenje.

**Navkljub vseprisotnim in že stereotipnim pomislekom proti Bogu,** mnogi iščejo povezavo med Bogom in današnjim dogajanjem. Na dlani in hkrati zelo skrit je dokončni odgovor vsem, ki se sprašujejo: „*Kdo vodi usodo človeštva?*“ Današnjemu človeku, duhovno in teološko modrovanje zaudarja po naftalinu. Danes ljudje ne poslušajo več teh, ki razlagajo kako priti iz krize. Ljudje današnjega časa radi prisluhnejo nekemu, ki izžareva Božjo bližino. Živeta vera kristjanov je današnjim iskalcem dovoljšna garancija, da tudi oni lahko stopajo po tej varni poti. To je razlika med naučenim govorjenjem in pričevanjem žive vere prekaljene v preizkušnjah.

**Pater Kantenich** je večkrat izpostavljal bučanje viharja ob prvih Binkoštih. Moč binkoštnega viharja, uniči verske koncepte in vsebine, ki so samo še suho listje in veje, brez soka in notranjega življenja. Vprašajmo se ali se po pretresih zadnjih tednov, na drevesu katoliške Cerkve in naše Schönstattske družine, morda že ne kažejo veje brez listja ter suhe in odlomljene veje? Opazimo morda tudi nove poganjke in mlade veje, ki bi jim veljalo nuditi oporo in jih še bolj negovati? V času zime, odpade od drevesa verskega življenja vse nepristno in pozunanjeno. Tudi nekatere tradicionalne pobožnosti.

**VODA JE ZA SUHO ZEMLJO NUJNA.** V preteklih tednih smo doživeli naslednje: Vero Cerkve in življenje Schönstattske družine, smo lahko živeli in prakticirali samo doma. V nasprotnem primeru, bi ju ne bi bilo več. Romano Guardini je v petdesetih letih prejšnjega stoletja izražal upanje: „*Cerkev se prebuja v dušah!*“ Iz izkušenj teh nekaj zadnjih tednov, lahko rečemo podobno. Mnogi med nami zaradi občutka nemoči in utrujenosti, čisto tiho dodajo: „*Upajmo, da je tako!*“ V minulih tednih, so se kljub video prenosom svetih maš in ostalim spletnim povezavam v živo, vidno pokazale gole veje naše vere.

**Na drevesu Cerkve,** imamo danes veliko suhih vej in suhega listja. V svetu namreč vladajo razmere, kakor da bi bila v gozdu tla izsušena dva metra globoko. To ni normalen gozdni cikel. Normalen cikel vedno naredi pogoje za novo rast. V gozdu je posebno pomembna še voda. Nujen je dež in studenci voda, ki spodbudijo, krepijo in omogočajo življenje.

**Vprašajmo se,** kaj daje moč moji veri, mojemu veselju do katoliške Cerkve ali moji pripravljenosti sodelovati pri delu za Schönstatt? Kaj mi daje moč in kakšni so moji studenci novih moči? Odgovori na ta vprašanja, nosijo v sebi prihodnost Cerkve. Krize nam jasno pokažejo, katera stvar nosi v sebi življenje in po kakšnih principih življenje deluje. Ponovno si zastavimo cilje in obenem prosimo Svetega Duha, da bi jih dosegli. Ponovni začetek, lahko pomeni samo to, da znova začnemo tam kjer smo končali. Obenem pa svoje delo razširimo še na to, kar smo si vedno želeli doseči. Ponovni začetek lahko pomeni tudi to, da začnemo po premisleku, z novo jasnostjo in odločnostjo, delati nekatere stvari drugače.

**Pred kratkim** sem naletel na knjigo Michaela Hesemanna: „*Marija iz Nazareta: zgodovina, arheologija, legende.*“ Knjiga vsebuje tudi poglavje o nedavnih izkopavanjih in odkritjih na domnevni poti Svete Družine v Egiptu. Avtor opisuje 21 krajev in oaz, ležečih na poti Jožefa, Marije in Jezusa v Egiptu. Gre za mešanico arheoloških najdb, zgodovinskih dokazov in tradicionalnih legend, ki na nas delujejo impresivno, poučno in nam obenem burijo domišljijo. Četudi o njihovi poti obstaja v ustnem izročilu veliko dodanega okrasja, obstaja tudi jedro zgodbe: „*Beg svete Družine, pred morilci malega Jezusa.*“ Domnevati smemo, da je imel kralj Herod, dobre stike z rimskim upraviteljem Egipta. Razmere na poti, niso bile v prid mladi begunski družini. Dejstvo je, da je bilo Jezusovo življenje v nevarnosti že od samega začetka. Sveti Jožef glavar svete Družine, pri varovanju Jezusa ni mel samo neke postranske vloge. Verjamem, da je Marija svojega moža Jožefa zaradi izkazanega poguma in modrosti, zelo občudovala in ljubila. Pozneje, ko Jožef in Marija najdeta dvanajstletnega Jezusa v templju in mu Marija reče, da sta ga iskala „*z bolečino,*“ v njej verjetno še vedno odmeva čas bežanja in begunsko življenje. Marijino notranje podoživljanje težkih časov na poti v Egipt in življenja tam, nosi v Njej odmeve tudi danes, ko gleda nas. v naših neprijetnih časih in razmerah.

**PITI VODO IZ SKALE:** To metaforo, bi lahko prevedli tudi kot: „*Z Duhom napolnjen nov začetek.*“ Gre za resnično doživeto vero v vsakdanjem življenju. Gre za doživeto vero sredi kriznih časov, ki jo živimo s pomočjo kulture Zaveze ljubezni. Predvsem gre tu za vprašanje ali se bomo iz Corona krize kaj naučili, da bo naš pogled jasnejši, kakor je bil doslej.

**V ljudskem izročilu,** so v krajih ob poti bega Svete Družine v Egipt, ohranjene številne čudovite pripovedi, anekdote, legende in drugi zapisi. Veliko zgodb govori o novem studentu, ki nastane, ko pride mimo Marija z malim Jezusom. Vse do 15. stoletja je obstajal romarski kraj „*Sakha,*“ kjer so častili odtis Jezusove noge ali „*Bikha Isus.*“ Rdeča nit vsem zgodbam je pripoved o dojenčku Jezusu, ki je bil nekoč zelo žejen. Njegova Mati mu ni mogla dati ničesar, s čemer bi si utešil žejo. V veri se z Jezusovo nogo dotakne skale. Na mestu kjer se skale dotakne Jezusova noga, iz nje privre voda.

*Nekateri razlagalci* so bili prepričani, da sta „Biha Isus“ in mesto „Sakha,“ izmišljena, saj v zadnjih stoletjih ni bilo mogoče najti materialnega dokaza oziroma relikvije, ki bi potrdila njun obstoj. Arheološko odkritje iz leta 1984, nam je postreglo z manjkajočim dokazom. Med gradbenimi deli pri vходу v neko cerkev, so našli velik in težak kos stebra. Pod stebrom je ležal majhen, pravokoten kamen z napisom „Sin Božji.“ Z druge stani je bil ta kamen rjavkasto obarvan. Po tradicionalni navadi koptske cerkve, relikvije pogosto mazilijo z oljem. Egipčanska Koptska Cerkev je ta kamen, na katerem naj bi pustil odtis mali Jezus, priznala za avtentičnega.

*Naj gre za legendo ali ne*, sporočilo teh zgodb je svetopisemsko sporočilo samega Jezusa: „Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.“  
*Jn 4, 14*

*Voda, ki jo zahtevajo naše današnje razmere*, presega človekove napore, prizadevanja in strategijo. Prihodnost katoliške vere in vesoljne Cerkve je popolnoma odvisna od Božjega dežja, Božjih izvirov, studencev in vodnjakov. Življenjsko potrebujemo to čudovito vodo življenja in milosti. Sleherni kristjan, Schönstattska družina celega sveta in tudi vesoljna Cerkev: Vsi potrebujemo s Svetim Duhom napolnjen nov začetek, kakor nam ga predstavi geslo Schönstattske družine za leto 2020: „SPREMENITI KLIMO!“

*Vaš brat, p. Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija*

A handwritten signature in black ink on a light grey background. The signature reads "P. Ludwig Güthlein" in a cursive script.